

Гранична ставка податку збільшувалась з 2% до 3% мінімальної заробітної плати за 1 кв. метр об'єкта житлової та/або нежитлової нерухомості (у 2016 році – 41,34 грн за 1 кв. м). Розмір податку (від 0% до 3%) буде встановлювався місцевою радою. Проте уже на 2017 відбулись зміни в частині адміністрування податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, зокрема: гранична ставка податку на нерухомість була обмежена – 1,5% за 1 кв. метр. До прийняття відповідним органом місцевого самоврядування рішення про встановлення ставок місцевих податків і зборів на 2017 рік відповідно до Закону №1791, встановлені таким органом місцевого самоврядування ставки податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, застосовуються з коефіцієнтом 0,5. [3].

На 2017 рік збережено норму за якою власники житлової нерухомості, загальна площа якої перевищує 300 квадратних метрів (для квартири) та/або 500 квадратних метрів (для будинку), платитимуть додатково 25000 гривень на рік за кожен із вказаних об'єктів житлової нерухомості (його частку). Отже, спостерігається постійне удосконалення механізму адміністрування податку на нерухомість в контексті посилення його фіскальної, а не регулюючої функції.

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
2. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 №909-19 [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/909-19>
3. Закон України від 20 грудня 2016 року № 1791-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2017 році» [Електроний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1791-19>

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ БЮДЖЕТНОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

Ю. Л. НАКОНЕЧНА, канд. екон. наук, доц.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
03022 Україна, м. Київ, вул. Васильківська, 90 А
Tematika@ukr.net

Зміцнення фінансів органів місцевого самоврядування - одна з найважливіших складових бюджетних реформ в Україні. Децентралізація влади докорінно змінює систему управління як на державному так і на локальному рівнях. У процесі бюджетної децентралізації держава передає повноваження та фінансові ресурси на місця. Місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою. Трансформацію бюджетних відносин в Україні розпочато з базового рівня – громади.

1 січня 1998 року для України набрали чинність положення Європейської хартії місцевого самоврядування. У Статті 9 «Фінансові ресурси органів місцевого самоврядування» Європейської хартії місцевого самоврядування зазначено, що обсяг фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування відповідає повноваженням, передбаченим конституцією або законом. Фінансові ресурси - «власні адекватні», якими вони можуть вільно розпоряджатися в межах своїх повноважень, частина формується за рахунок місцевих податків та зборів, розмір яких вони мають повноваження встановлювати в межах закону. Доходи мають достатньо диверсифікований і гнучкий характер і повинні забезпечувати відповідності наявних ресурсів і реального зростання вартості виконуваних ними завдань [1]. Як свідчить європейський досвід, збалансованість між повноваженнями органів місцевого самоврядування та доходами на їх виконання досягається при концентрації матеріальних, фінансових, людських ресурсів декількох громад, шляхом їх об'єднання.

Реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні розпочато у 2014 року і вже три роки триває добровільне об'єднання територіальних громад (ОТГ). Вони є адміністративно-територіальними одиницями першого рівня. Планується створення 1500–1800 об'єднаних територіальних громад. На початок 2017 року було створено і перейшли на прямі бюджетні відносини з державним бюджетом – 367 ОТГ. До кінця року очікується, що їх кількість зросте до 800 [2]. Адміністративно-територіальними одиницями другого рівня є - райони, їх кількість зменшиться з 490 до 100. На третьому рівні – регіони (області), по 4 райони на кожную область та м.Київ.

У руках громад зосередиться 80% повноважень, на які передбачено кошти, зокрема від ПДФО, в обсязі 60%, екологічний податок -25%, частина акцизного податку, плата за природні ресурси, 100% податку на прибуток комунальних підприємств, місцеві податки і збори, платежі за надання адміністративних послуг, міжбюджетні трансферти, міжнародні гранти та інш. [3]. Уряд фінансово підтримував ОТГ, особливо тих хто був першим.

Як впливає з характеристики реформування управління фінансами територіальних громад в умовах децентралізації бюджетної системи позитивним є зростання фінансової бази органів місцевого самоврядування для забезпечення покладених на них функцій. Подальшого вивчення потребують питання перспектив запровадження повноцінного середньострокового бюджетного планування та затвердження трирічних бюджетів у розрізі головних розпорядників бюджетних коштів і бюджетних програм, підвищення ефективності застосування програмно-цільового методу при плануванні видатків місцевих бюджетів, а також дослідження проблеми підвищення якості та доступності публічних послуг ОТГ.

Список використаних джерел:

1. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985р. Офіційний вісник України, 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_036

2. Децентралізація. Місцеві бюджети. 159 об'єднаних територіальних громад за 2016 [сайт]. Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2017/04/De-centr_297x210_April-2017.pdf
3. Бюджетний кодекс України від 8 липня 2010 р. №2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2456-17/page>

ФІНАНСОВІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНО ЗБАЛАНСОВАНОЇ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

О. Б. ЯФІНОВИЧ, канд. екон. наук,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
03022 Україна, м. Київ, вул.Васильківська, 90-а
Olena.Yafinovich@knu.ua

Для України першочерговим завданням на сьогодні є досягнення макроекономічної стабільності з поступовим переходом до економічного зростання. Реалізація поставлених цілей не можлива без ефективного функціонування суб'єктів господарювання, які виступають, з одного боку, двигуном економічного розвитку країни, а, з іншого, забруднювачами навколишнього природного середовища. В сучасних умовах позитивних змін в економіці не можливо досягнути без формування екологічно збалансованої підприємницької діяльності. Саме тому Україна визначила екологізацію обов'язковою складовою сучасної стратегії економічного розвитку, про що говориться в Стратегії сталого розвитку «Україна-2020» [1].

Мета наукової праці – аналіз сучасних можливостей екологічного вектору розвитку малого та середнього бізнесу в Україні, який є базовою ланкою функціонування вітчизняної фінансової системи.

Аналіз економічних показників розвитку середнього та малого підприємництва, які складають 99,8-99,9% всіх підприємств України, свідчить про те, що протягом 2013-2015 рр. їх кількість значно зменшилася. За підсумками 2015 року налічувалося 15202 середніх підприємств, що на 3657 (19,4%) підприємств менше, ніж в 2013 р. та 327815 малих підприємств, що на 45994 (12,3%) одиниць менше, ніж їх кількість у 2013 р. Такі ж негативні тенденції спостерігаються і в показниках рентабельності операційної діяльності [2, С. 452]. Рівень загальної рентабельності вітчизняних підприємств за 2015 р. склав 1,0%, тоді як в 2013 р. він був на рівні 3,9%. Протягом 2013-2015 рр. практично на підприємствах всіх сфер економічної діяльності рівень прибутковості значно знизився, за виключенням підприємств сільського, лісового та рибного господарства, у яких рівень рентабельності зріс з 11,3% у 2013 р. до 41,7% у 2015 р.

Звісно, що за таких умов, говорити про екологічний вектор розвитку підприємств дуже важко. Адже, ключовими компонентами екологізації виробництва, виступають фінансові ресурси підприємства, які визначаються